

Els camins d'en Camus van de Girona i Salt al Lliure

L'actriu Rosa Renom, el director Mario Gas i l'actor Jordi Boixaderas, que impulsen 'Camus-Casares', ahir al Teatre Lliure GUILLEM ROSET/ ACN.

Dos muntatges inspirats en Albert Camus conformen la col·laboració entre el Teatre Lliure i el Temporada Alta, aquesta edició. Aquests dies es presenten en el festival de tardor i, tot just arrencat l'any, ja es presentaran al Teatre Lliure. Casares-Camus: Una història d'amores representarà dissabte al Teatre de Salt (i farà temporada posteriorment del 2 al 21 de gener). Per la seva banda, Sísif fa no fa és el darrer treball de Jordi Oriol, que estrenarà diumenge al Canal i que es desplaçarà a Barcelona, del 25 de gener a l'11 de febrer. Si el primer muntatge s'inspira en les cartes d'amor entre l'actriu María Casares i l'escriptor existencialista, el text d'Indi Gest s'inspira en L'home absurd, de Camus, per reescriure el mite de Sísif, amb un sol intèrpret a escena (Carles Pedragosa) en un espai barroc de contingut que tan aviat és un concert, un espectacle de manipulació d'objectes, una peça

poètica o prosaica o un monument a la paraula.

El repte de Jordi Oriol era deslliurar-se de la fórmula que li havia servit per bastir la seva trilogia del lament, en què confrontava Shakespeare i Camus: La caiguda d'Amlet (ALa caiguda, de Camus, el personatge parla amb ell mateix, com el seu Hamlet, que s'escolta a si mateix); L'empestat (aLa tempestashakespeariana ideada per Oriol, com a La pestade Camus, són les paraules les que contaminen), i La mala dicció (Macbeth es difumina amb reflexions de Calígula i L'home revoltat, de Camus). En aquest Sísif fa no fa, ha volgut desempallegar-se d'una pedra per fer-ne rodolar una altra. Indi Gest reprèn la reversió dels mites grecs, que ja va indagar a Prometeu no res (2009). Per a l'autor i director, l'art ve a ser una feina ingent com la d'en Sísif, condemnat a arrossegar un roc per pujar-lo a un cim però que sempre torna a rodolar avall i l'ha de tornar a desplaçar cap amunt, sabent que és una feina infinita. Proposar una acció artística és absurda, inútil per a un ampli segment de la societat perquè no aporta res tangible. "És un càstig autoimposat", admet Jordi Oriol, com un Sísif contemporani.

La peça parla d'un Sísif actual que de manera perversa prova de manipular la seva història per fer creure allò que tothom sap que és impossible. Com ara l'esforç de l'humà d'amagar la fragilitat i l'autoengany per seguir fent una "penosa vida".

Oriol ha explicat que li ha interessat molt el mite de Sísif i que l'espectacle resultant és "diferent" del que s'ha fet fins ara. "Hem defugit de la nostra poètica per trobar-ne d'altres", ha concretat. Per la seva banda, Pedragosa hi ha afegit que l'espectacle és una mena de manifest per reivindicar l'art des d'un patiment. Indi Gest, que es remunta al 2007 amb el taller final de l'Institut del Teatre Ob-sessions, té una forma molt característica de presentar les obres. Si Pedragosa comenta: "Hem vingut a patir", Oriol admet que el patetisme de l'escena pot portar el públic a reflexionar-hi o a alguna acció còmica, com succeeix en la recepció del teatre de l'absurd; "Nosaltres no hem anat a la comicitat", com sí que ho van fer en molts dels altres títols, com ara Europa Bull.

Oriol reconeix el valor de Camus quan expressa la seva angouxa en no trobar el sentit de la vida. Però en comptes de ser un al·legat al suïcidi mostra amb lucidesa la decisió absurda de la humanitat de seguir treballant sabent que sempre tota acció és inútil en l'eternitat del temps. Sísif, com els artistes, sap que darrere una funció

teatral n'hi ha una altra. I que sempre s'acabarà. I que, el dia següent, caldrà reprendre-ho, fent vàlid el procés d'aixecar la funció però impossible un final que anul·li una nova lluita l'endemà. "De fet, si no hi hagués patiment, si no ens moríssim, no tindria sentit la vida", raona Jordi Oriol.

Rematada final Lliure

Aquest cap de setmana, també es podrà veure la comèdia dantesca *Le congrès ne marche pas*, de La Calòrica, al Teatre Municipal (dissabte, 20 h, i diumenge, 18 h). La peça, amb coproducció del Lliure i del Centro Dramático Nacional, es va estrenar fa poques setmanes al Teatre Lliure de Gràcia (abans de l'estrena ja no quedaven entrades a la venda). I, finalment, dimecres al Municipal de Girona es presenta *Yerma* (abans que torni la reposició al Lliure, del 21 de desembre al 4 de gener). L'adaptació de Juan Carlos Martel i Frederic Amat sobre el text icònic de Federico García Lorca va ser un dels muntatges de més ocupació al Teatre Lliure la temporada passada.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 28-11-2023, Pàgina 18

-El Punt Avui. Nacional 28-11-2023, Pàgina 18

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2359908-els-camins-d-en-camus-van-de-girona-i-salt-al-lliure.html>